ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ ANTONIO SAGGIO

της 23ης Σεπτεμβρίου 1999 *

1. Με προσφυγή που κατέθεσε δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ), η Επιτροπή καλεί το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (στο εξής: ΟΔΓ) παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2252/90 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1990, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2060/90 του Συμβουλίου σχετικά με τα μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τις συναλλαγές με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας [στο εξής: ΛΔΓ] στους τομείς της γεωργίας και της αλιείας [1].

Συγκεκριμένα, η Επιτροπή κατηγορεί την ΟΔΓ ότι κατάργησε πρόωρα τους τελωνειακούς ελέγχους στα σύνορα με τη ΛΔΓ και δεν εισέπραξε εισφορές κατά την εισαγωγή ενός φορτίου βουτύρου που προερχόταν από τη χώρα αυτή.

Το κανονιστικό πλαίσιο

2. Κατά τον χρόνο που έλαβαν χώρα τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, οι εμπορικές συναλλαγές μεταξύ ΛΔΓ και ΟΔΓ διέπονταν από το Staatsvertrag (Συνθήκη για την οικονομική, νομισματική και κοινωνική ένωση) της 18ης Μαΐου 1990, που τέθηκε σε ισχύ πριν από την πολιτική ενοποίηση των δύο Γερμανιών, που συντελέστηκε στις 3 Οκτωβρίου του ίδιου έτους. Δυνάμει της Συνθήκης αυτής, η ΛΔΓ ανέλαβε την υποχρέωση να θεσπίσει τους βασικούς κανόνες της οικονομίας της αγοράς. Οι συναλλαγές με την ΟΔΓ, όσον αφορά τα εμπορεύματα παραγωγής της ΛΔΓ, αντιμετωπίζονταν ως συναλλαγές μεταξύ διαφόρων περιφερειών. Όσον αφορά τις σχέσεις με την Κοινότητα, η ΛΔΓ εξασφάλισε την ελεύθερη πρόσβαση στα κοινοτικά εμπορεύματα από 1ης Ιουλίου 1990, υπό τον όρο της αμοιβαιότητας. Οι τελωνειακές διαδικασίες, στις σχέσεις με τις τρίτες χώρες, ήταν όμοιες με αυτές που εφάρμοζε η ΟΔΓ. Η ΛΔΓ ανελάμβανε εξάλλου την υποχρέωση να εφαρμόσει σταδιακά το κοινοτικό τελωνειακό καθεστώς και να υιοθετήσει το Κοινό Δασμολόγιο. Στον γεωργικό τομέα, ανέλαβε την υποχρέωση να θεσπίσει ένα σύστημα υποστηρίξεως των τιμών και εξωτερικής προστασίας ανάλογο προς αυτό της κοινής γεωργικής πολιτικής.

3. Όσον αφορά το κοινοτικό καθεστώς, πρέπει κατ' αρχάς να παρατηρηθεί ότι, δυνάμει των άρθρων 1, σημείο γ', και 14, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 804/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ιταλική.

1 – ΕΕ L 203, σ. 61.

1968, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του γάλακτος και των γαλακτοκομικών προϊόντων [2], κατά την εισαγωγή βουτύρου στο έδαφος της Κοινότητας εισπράττεται εισφορά. Η εισφορά όμως αυτή ανεστάλη, υπό ορισμένους όρους τους οποίους θα αναφέρω κατωτέρω, για τις εισαγωγές από τη ΛΔΓ. Κρίσιμοι για το ζήτημα αυτό είναι ορισμένοι κανονισμοί που εξέδωσαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή τον Ιούλιο 1990 για να ρυθμίσουν τη μεταβατική περίοδο που προηγήθηκε της ενώσεως μεταξύ της ΛΔΓ και της ΟΔΓ και, κατά συνέπεια, την πλήρη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου στα ομόσπονδα κράτη που ανήκαν προηγουμένως στην επικράτεια της ΛΔΓ.

4. Πρόκειται κατ' αρχάς για τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1794/90 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1990, σχετικά με τα μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τις συναλλαγές με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας [3]. Η πρώτη και τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού έχουν ως εξής:

«ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας συνήψαν Συνθήκη (Staatsvertrag) η οποία περιλαμβάνει την άμεση σύσταση νομισματικής ένωσης, καθώς και την προοδευτική ένταξη της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας στο οικονομικό και κοινωνικό σύστημα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και στην έννομη τάξη της Κοινότητας, προς την κατεύθυνση της επίσημης ένωσης των δύο Γερμανιών»·

«ότι, κατά την περίοδο που θα μεσολαβήσει μέχρι την ενοποίηση, η ρύθμιση των συναλλαγών μεταξύ της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, αφενός, και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και των άλλων κρατών μελών της Κοινότητας, αφετέρου, θα πρέπει να προσανατολισθεί προς την ελεύθερη πρόσβαση των κοινοτικών προϊόντων στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, καθώς και στην πρόσβαση των προϊόντων της χώρας αυτής στην Κοινότητα».

5. Το άρθρο 1 του ίδιου κανονισμού ορίζει, στο πρώτο εδάφιο, ότι, «εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 4, ότι πληρούνται οι όροι του άρθρου 2, αναστέλλεται η εφαρμογή, στις συναλλαγές της Κοινότητας με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, των τελωνειακών δασμών (...)».

Η πρώτη φράση του τρίτου εδαφίου του ίδιου άρθρου διευκρινίζει όμως ότι «ο παρών κανονισμός δεν εφαρμόζεται στα γεωργικά προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙ της Συνθήκης». Ο κατάλογος του παραρτήματος αυτού περιλαμβάνει στο κεφάλαιο 4 το γάλα και τα γαλακτοκομικά προϊόντα και συνεπώς και το προϊόν την εισαγωγή του οποίου αφορά η παρούσα υπόθεση.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 82.

3 — ΕΕ L 166, σ. 1.

Το άρθρο 2 του κανονισμού 1794/90 εξουσιοδοτεί την Επιτροπή να λάβει εκτελεστικά μέτρα εφόσον η ΛΔΓ, αφενός, «εισαγάγει, στις συναλλαγές της με τις τρίτες χώρες, το κοινό δασμολόγιο (...) ή, ιδίως στις περιπτώσεις που προβλέπονται στην παράγραφο 2, μέτρα που θα εξασφαλίζουν ότι δεν θα καταστρατηγούνται οι διατάξεις που προβλέπονται από την Κοινότητα έναντι των τρίτων χωρών» και, αφετέρου, να «λάβει, ή είναι έτοιμη να λάβει, μέτρα που θα εξασφαλίζουν την ελεύθερη πρόσβαση στα κοινοτικά εμπορεύματα».

6. Βάσει των προαναφερθέντων κανόνων η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1795/90, της 29ης Ιουνίου 1990, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού 1794/90 [4]. Δεδομένου ότι, για τα προϊόντα που δεν εμπίπτουν στον γεωργικό τομέα, «πληρούνται οι όροι που απαριθμούνται στο άρθρο 2 του κανονισμού 1794/90» (τρίτη αιτιολογική σκέψη), το άρθρο 2 του κανονισμού 1795/90 προβλέπει τα εξής:

«1. Το καθεστώς κοινοτικής διαμετακόμισης εφαρμόζεται στην κυκλοφορία εμπορευμάτων μεταξύ της Κοινότητας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

2. Για την εφαρμογή του καθεστώτος αυτού και με την επιφύλαξη της εφαρμογής του άρθρου 3, η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας θεωρείται ως τμήμα της Κοινότητας.

3. Κατά την έννοια του παρόντος άρθρου, η κυκλοφορία εμπορευμάτων μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας θεωρείται ότι πραγματοποιείται στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους.»

7. Το μεταβατικό καθεστώς επεκτάθηκε στους τομείς της γεωργίας και της αλιείας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2060/90 του Συμβουλίου, της 16ης Ιουλίου 1990, σχετικά με τα μεταβατικά μέτρα για τις συναλλαγές με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας στους τομείς της γεωργίας και της αλιείας [5]. Δεδομένου ότι, «σύμφωνα το άρθρο 15 της Staatsvertrag, η Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας αναστέλλει, υπό την προϋπόθεση της αμοιβαιότητας, την είσπραξη εισφορών καθώς και τη χορήγηση επιστροφών στις συναλλαγές εμπορευμάτων με την Κοινότητα στον γεωργικό τομέα» [6], και ότι, επομένως, «ενδείκνυται, λαμβάνοντας υπόψη το καθεστώς που έχει εγκαθιδρυθεί ή που πρόκειται να εγκαθιδρυθεί από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, να θεσπίσει η Κοινότητα ειδικούς κανόνες για τα γεωργικά προϊόντα ως έχουν ή μεταποιημένα» [7], ο κανονισμός ορίζει στο άρθρο 2 ότι, «Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει (...) ότι συγκεντρώνονται οι προϋποθέσεις του άρθρου 3, η είσπραξη των εισφορών καθώς και η εφαρμογή άλλων επιβαρύνσεων (...)

4 – ΕΕ L 166, σ. 3.

5 – ΕΕ L 188, σ. 1.

6 – Τρίτη αιτιολογική σκέψη.

7 – Τέταρτη αιτιολογική σκέψη.

αναστέλλονται στις συναλλαγές της Κοινότητας με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας». Οι προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 3 είναι η θέσπιση, από τη ΛΔΓ, μηχανισμών ανάλογων με αυτούς της κοινής γεωργικής πολιτικής και της αλιείας και η λήψη μέτρων τα οποία θα αποτελούν εγγύηση για την ελεύθερη πρόσβαση στα κοινοτικά εμποτεύματα.

8. Βάσει της διατάξεως αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό 2252/90. Δεδομένου ότι «ότι η εφαρμογή μηχανισμών ανάλογων με τους μηχανισμούς της κοινής γεωργικής πολιτικής θα διασφαλιστεί στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας» και «ότι η χώρα αυτή παρέχει ελεύθερη πρόσβαση στην επικράτειά της στα κοινοτικά εμπορεύματα βάσει της αρχής της αμοιβαιότητας» [8], η Επιτροπή, στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού, «διαπιστών[ει] ότι πληρούνται οι όροι που προβλέπονται στο άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2060/90 για τα προϊόντα τα οποία αναφέρονται στο άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού», στα οποία ακριβώς περιλαμβάνονται τα προϊόντα τα οποία αφορά η παρούσα διαφορά. Εξάλλου, δυνάμει πάντοτε του τελευταίου κανονισμού και με σκοπό να αποφευχθούν οι καταστρατηγήσεις ή οι σκόπιμες «παρακάμψεις» κατά τη διαδρομή των εμπορευμάτων, η είσπραξη των εισφορών στις συναλλαγές μεταξύ ΛΔΓ και Κοινότητας στον τομέα της γεωργίας και της αλιείας ανεστάλη υπό ορισμένους όρους. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 2, η αναστολή αυτή εφαρμοζόταν πράγματι αποκλειστικά στα προϊόντα για τα οποία αποδεικνύοταν:

«— είτε ότι έχουν παραχθεί εξ ολοκλήρου στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας,

— είτε ότι έχουν εισαχθεί και τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας με την είσπραξη εισφοράς που εφαρμόζεται σε κοινοτικό επίπεδο,

— είτε ότι έχουν εισαχθεί στην Κοινότητα και τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς να έχουν λάβει καμία επιστροφή κατά την εξαγωγή από την Κοινότητα».

9. Το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού προβλέπει εξάλλου ότι οι διατάξεις των άρθρων 2 έως 5 του κανονισμού 1795/90 εφαρμόζονται στην κυκλοφορία μεταξύ της Κοινότητας και της ΛΔΓ των προϊόντων και των εμπορευμάτων που αναφέρονται στο άρθρο 1 του κανονισμού 2060/90, στα οποία περιλαμβάνονται τα προϊόντα που αφορά η παρούσα διαφορά.

10. Όσον αφορά, ακολούθως, την ισχύουσα τελωνειακή κανονιστική ρύθμιση — ιδίως τους κανόνες που αφορούν τη γένεση της τελωνειακής οφειλής — το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2144/87 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1987, σχετικά με την τελωνειακή οφειλή [9], ορίζει την τελωνειακή οφειλή ως την «υποχρέωση προσώπου προς πληρωμή του ποσού των εισαγωγικών (...) ή εξαγωγικών (...) δασμών που επιβάλλονται, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις, στα εμπορεύματα τα οποία υπόκεινται σε τέτοιους δασμούς». Το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού ορίζει ότι η παράτυπη είσοδος στο τελωνειακό έδαφος

8 — Δεύτερη αιτιολογική σκέψη.

9 — ΕΕ L 201, σ. 15.

της Κοινότητας εμπορεύματος που υπόκειται σε εισαγωγικούς δασμούς γεννά τελωνειακή οφειλή κατά την εισαγωγή. Θεωρείται παράτυπη είσοδος κάθε είσοδος εμπορεύματος στο κοινοτικό έδαφος κατά παράβαση των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4151/88 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για τον καθορισμό των διατάξεων που εφαρμόζονται για τα εμπορεύματα τα οποία εισέρχονται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας [10].

Το άρθρο 2 του τελευταίου αυτού κανονισμού προβλέπει ότι: «Τα εμπορεύματα που εισέρχονται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας υποβάλλονται, από τη στιγμή της εισόδου αυτής, σε τελωνειακή επιτήρηση.» Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, ως τελωνειακή επιτήρηση νοούνται «οι ενέργειες που πραγματοποιεί γενικά η τελωνειακή αρχή για να εξασφαλίζεται η τήρηση της τελωνειακής νομοθεσίας και, κατά περίπτωση, των άλλων διατάξεων που εφαρμόζονται για τα εμπορεύματα που εισέρχονται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας». Το άρθρο 3, παράγραφος 1, ορίζει στη συνέχεια ότι: «Τα εμπορεύματα που εισέρχονται στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας πρέπει να προσκομίζονται χωρίς καθυστέρηση από το πρόσωπο που πραγματοποίησε την είσοδο αυτή (...) στο τελωνείο». Σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου: «Κάθε πρόσωπο που αναλαμβάνει τη μεταφορά των εμπορευμάτων από τη στιγμή που τα τελευταία έχουν εισέλθει στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας (...) γίνεται υπεύθυνο για την εκτέλεση των υποχρεώσεων που αναφέρονται στην παράγραφο 1».

11. Πρέπει τέλος να αναφερθεί ο κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων [11]. Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι οι ίδιοι πόροι των Κοινοτήτων — συμπεριλαμβανομένων των γεωργικών εισφορών — «τίθενται στη διάθεση της Επιτροπής και ελέγχονται υπό τους όρους που προβλέπει ο παρών κανονισμός». Στο επόμενο άρθρο διευκρινίζεται ότι: «Για την εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, η απαίτηση των Κοινοτήτων επί των ιδίων πόρων (...) θεωρείται ως βεβαιωθείσα όταν η αρμόδια υπηρεσία του κράτους μέλους ανακοινώσει το οφειλόμενο ποσό στον οφειλέτη. Η ανακοίνωση αυτή πραγματοποιείται μόλις ο οφειλέτης γίνει γνωστός και το ποσό της απαίτησης μπορεί να υπολογιστεί από τις αρμόδιες διοικητικές αρχές, αφού τηρηθούν όλες οι εφαρμοστέες εν προκειμένω κοινοτικές διατάξεις». Το άρθρο 9 του ιδίου κειμένου προσθέτει, στην παράγραφο 1, ότι «το ποσό των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στο λογαριασμό που έχει ανοιχθεί για το σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει». Το άρθρο 17, παράγραφος 1, προβλέπει τέλος ότι: «Τα κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα σύμφωνα με το άρθρο 2 έσοδα να αποδίδονται στην Επιτροπή κατά τους όρους που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό». Στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2, διευκρινίζεται ότι: «Τα κράτη μέλη απαλλάσσονται της υπο-

10 — ΕΕ L 367, σ. 1.

11 — ΕΕ L 155, σ. 1.

χρεώσεως να αποδίδουν στην Επιτροπή τα ποσά που αντιστοιχούν στα βεβαιωθέντα έσοδα, μόνον εάν η είσπραξη δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί για λόγους ανωτέρας βίας».

Τα πραγματικά περιστατικά και η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

12. Μεταξύ 15ης και 24ης Αυγούστου 1990, φορτία βουτύρου που εξήχθησαν από τις Κάτω Χώρες με χορήγηση επιστροφών κατά την εξαγωγή εισήχθησαν στη ΛΔΓ για να εισαχθούν αμέσως στο έδαφος της ΟΔΓ. Οι γερμανικές αρχές δεν επέβαλαν στα εν λόγω εμπορεύματα εισφορά κατά τον χρόνο της εισαγωγής τους στην ΟΔΓ.

13. Με επιστολή της 22ας Ιουνίου 1994, η Επιτροπή ενημέρωσε τις γερμανικές αρχές ότι, δεδομένου ότι δεν επληρούντο οι όροι που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2252/90, η εισαγωγή των προαναφερθέντων προϊόντων από τη ΛΔΓ έπρεπε να υποβληθεί σε εισφορά δυνάμει των διατάξεων που εφαρμόζονται για την εισαγωγή γεωργικών προϊόντων στο κοινοτικό έδαφος. Η Επιτροπή κάλεσε συνεπώς τη Γερμανική Κυβέρνηση να θέσει στη διάθεσή της, στις 15 Σεπτεμβρίου 1994, το ποσό των 12 684 000 γερμανικών μάρκων (DEM), που αντιστοιχούσε στις μη εισπραχθείσες εισφορές. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση απάντησε ότι δεν ήταν υποχρεωμένη να καταβάλει το ποσό αυτό στο μέτρο που, κατά την άποψή της, δεν γεννήθηκε τελωνειακή οφειλή κατά τον χρόνο εισόδου των εμπορευμάτων στην επικράτεια της ΟΔΓ. Υποστήριξε εξάλλου ότι η ευθύνη για τη ζημία που υπέστησαν τα οικονομικά της Κοινότητας θα έπρεπε ενδεχομένως να καταλογιστεί στη συμπεριφορά των ολλανδικών αρχών, οι οποίες κακώς χορήγησαν επιστροφές κατά την εξαγωγή των εν λόγω φορτίων βουτύρου.

14. Θεωρώντας ανεπαρκή τα επιχειρήματα της Γερμανικής Κυβερνήσεως, η Επιτροπή, με έγγραφο οχλήσεως που κοινοποιήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 1995, κίνησε τη διαδικασία λόγω παραβάσεως. Δεδομένου ότι η Γερμανική Κυβέρνηση, με έγγραφο της 12ης Ιανουαρίου 1996, ενέμεινε στις θέσεις της, η Επιτροπή διατύπωσε, στις 30 Οκτωβρίου 1996, αιτιολογημένη γνώμη εμμένοντας στην κατηγορία της ότι υπήρξε παράβαση των υποχρεώσεων που αφορούν την είσπραξη εισφορών κατά την εισαγωγή γεωργικών προϊόντων από τρίτες χώρες. Δεδομένου ότι η ΟΔΓ δεν συμμορφώθηκε προς την αιτιολογημένη γνώμη εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή στις 2 Οκτωβρίου 1997.

Επί της ουσίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

15. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα οικεία φορτία βουτύρου έπρεπε να υποβληθούν στις τελωνειακές εισφορές που προβλέπουν οι σχετικές κοινοτικές διατάξεις. Ειδικότερα, η Επιτροπή επιρρίπτει στην ΟΔΓ, αφενός, ότι δεν εισέπραξε την οφειλόμενη εισφορά όταν τα εν λόγω εμπορεύματα πέρασαν τα σύνορα

και, αφετέρου, ότι κατάργησε πρόωρα κάθε έλεγχο στα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών σε χρόνο κατά τον οποίο η ισχύουσα νομοθεσία επέβαλλε ακόμη να ελέγχονται οι εισαγωγές εμπορευμάτων από τη ΛΔΓ.

16. Όσον αφορά τον πρώτο λόγο της προσφυγής, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 804/68, το βούτυρο ανήκει στα προϊόντα των οποίων η εισαγωγή υπόκειται σε εισφορά. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, κατά τον χρόνο κατά τον οποίο το ολλανδικό βούτυρο πέρασε τα σύνορα της ΟΔΓ δεν επληρούντο οι όροι αναστολής εισπράξεως της εισφοράς, που προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2252/90. Πράγματι, ενώ η προαναφερθείσα διάταξη επιτρέπει την αναστολή εφόσον αποδεικνύεται ότι τα προϊόντα «έχουν εισαχθεί από την Κοινότητα και τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς να έχουν λάβει καμία επιστροφή κατά την εξαγωγή από την Κοινότητα», στην προκειμένη περίπτωση τα φορτία βουτύρου έτυχαν επιστροφών στις Κάτω Χώρες κατά τον χρόνο εξαγωγής τους στη ΛΔΓ. Η Επιτροπή καταλήγει ότι η καθής η προσφυγή έπρεπε επομένως να εισπράξει εισφορά, το ποσό της οποίας έπρεπε να τεθεί στη διάθεση της Επιτροπής κατ' εφαρμογή του κανονισμού 1552/89.

17. Κατά την άποψη της Επιτροπής, τελωνειακή οφειλή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 2144/87 γεννήθηκε κατά τον χρόνο διελεύσεως των συνόρων μεταξύ των δύο Γερμανιών. Τα εμπορεύματα εισήχθησαν παράτυπα στο έδαφος της Κοινότητας, δεδομένου ότι δεν καταβλήθησαν οι γεωργικές εισφορές από τον έχοντα αναλάβει την εισαγωγή των εμπορευμάτων στο έδαφος της Κοινότητας. Υπό το πρίσμα του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 1552/89, η μη είσπραξη της τελωνειακής οφειλής προκάλεσε περιουσιακή ζημία στην Κοινότητα.

18. Στη συνέχεια η Επιτροπή παρατηρεί ότι, στο πλαίσιο αυτό, δεν μπορεί να θεωρηθεί κρίσιμο το γεγονός ότι, κατά τον χρόνο εξαγωγής των εμπορευμάτων από τις Κάτω Χώρες, η επιστροφή κατά την εξαγωγή χορηγήθηκε εσφαλμένα. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, πράγματι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η άποψη αυτή είναι ορθή και ότι, χάρη σε δικαστικές ενέργειες στις Κάτω Χώρες, θα ήταν δυνατό να επιστραφούν τα ποσά, τα γεγονότα αυτά δεν μπορούν σε κάθε περίπτωση να αποκλείσουν την ευθύνη των γερμανικών αρχών, στο μέτρο που οι ρυθμίσεις που αφορούν την εξαγωγή και την εισαγωγή γεωργικών προϊόντων στηρίζονται σε δύο αυτόνομα κοινοτικά καθεστώτα, τα οποία πρέπει επομένως να διακρίνονται σαφώς. Τίποτα δεν εμποδίζει, συνεπώς, τη σύγχρονη δίωξη των δύο παραβάσεων του κοινοτικού δικαίου, δηλαδή της εσφαλμένης χορηγήσεως της επιστροφής κατά την εξαγωγή και της μη εισπράξεως των εισφορών.

19. Εξάλλου, συνεχίζει η Επιτροπή, είναι δυνατόν τα ποσά των γεωργικών εισφορών και της επιστροφής κατά την εξαγωγή να μην

είναι ισοδύναμα· αυτό συμβαίνει, κατά την άποψή της, στην προκειμένη περίπτωση. Είναι βέβαια αλήθεια ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 2252/90, υπάρχει σχέση μεταξύ της αναστολής εισπράξεως των εισφορών και της προηγούμενης επιστροφής κατά την εξαγωγή, αυτό όμως εξηγείται, κατά την άποψη της Επιτροπής, αποκλειστικά λόγω των ιδιαιτέρων σχέσεων που δημιουργήθηκαν από τη de facto γεωργική ένωση που δημιουργήθηκε την 1η Αυγούστου 1990 μεταξύ της ΛΔΓ και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Οι σχέσεις αυτές χαρακτηρίζονται από την εισαγωγή, στην πρώην ΛΔΓ, μηχανισμών αντίστοιχων προς αυτούς της κοινής γεωργικής πολιτικής, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί στα κοινοτικά εμπορεύματα η ελεύθερη πρόσβαση στην αγορά της ΛΔΓ. Στην προκειμένη όμως περίπτωση δεν είναι δυνατόν να εφαρμοστεί η ευνοϊκή μεταχείριση, στο μέτρο που τα εν λόγω φορτία βουτύρου εξήχθησαν από τις Κάτω Χώρες στην ΟΔΓ μέσω της πρώην ΛΔΓ τυγχάνοντας, χωρίς να δικαιούνται, επιστροφής κατά την εξαγωγή. Το ενδεχόμενο να επιστραφεί η εν λόγω επιστροφή κατά την εξαγωγή δεν μπορεί να οδηγήσει στο να θεωρηθεί εκ των υστέρων το βούτυρο ως προϊόν που δεν έτυχε καμιάς επιστροφής.

20. Η ΟΔΓ απαντά ότι, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν γεννήθηκε στην προκειμένη περίπτωση τελωνειακή οφειλή. Υποστηρίζει ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2144/87, για τη γένεση της τελωνειακής οφειλής δεν αρκεί να πρόκειται για εμπορεύματα η εισαγωγή των οποίων υπόκειται, σύμφωνα με τις κρίσιμες κοινοτικές διατάξεις, σε εισφορά, αλλά απαιτείται επίσης τα εν λόγω εμπορεύματα να έχουν εισέλθει παράτυπα στο κοινοτικό έδαφος. Κατά την άποψή της, στην προκειμένη περίπτωση δεν υπήρξε «παράτυπη είσοδος» στο μέτρο που, κατά τον χρόνο εισόδου των εμπορευμάτων στο έδαφος της ΟΔΓ, δεν υπήρχε ισχύουσα ρύθμιση, κοινοτική ή εθνική, που να διέπει την προσαγωγή στο τελωνείο προϊόντων του εν λόγω τύπου έπειτα από τη διέλευση των συνόρων μεταξύ των δύο Γερμανιών. Ο κανονισμός 2252/90, που επικαλείται η προσφεύγουσα, δεν περιλαμβάνει στην πραγματικότητα ρύθμιση σχετική με την ακολουθητέα διαδικασία για τα προϊόντα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του. Συγκεκριμένα ο κανονισμός αυτός δεν προβλέπει μέτρα ελέγχου που θα όφειλαν να υιοθετήσουν τα κράτη μέλη για να εξασφαλίσουν την είσπραξη των γεωργικών εισφορών κάθε φορά που προϊόντα εξαχθέντα από την Κοινότητα τυγχάνοντας επιστροφής κατά την εξαγωγή εισέρχονται στη συνέχεια στην ΟΔΓ. Κατά τον χρόνο που έλαβαν χώρα τα πραγματικά περιστατικά δεν υπήρχε, κατά την άποψη της καθής η προσφυγή, διάταξη δυνάμενη να παραβιαστεί από τους επιχειρηματίες κατά την εισαγωγή των προϊόντων. Αυτό, κατά συνέπεια, θα απέκλειε κάθε υποχρέωση των γερμανικών αρχών να εξασφαλίσουν την είσπραξη των γεωργικών εισφορών.

21. Η καθής η προσφυγή παρατηρεί εξάλλου ότι το ίδιο συμπέρασμα θα έπρεπε να συναχθεί, σχετικά με την έλλειψη τηρητέων διατυπώσεων κατά την εισαγωγή των εν λόγω προϊόντων στο έδαφος της ΟΔΓ, όσον αφορά τις διατάξεις του κανονισμού 1795/90, στον οποίο παραπέμπει το άρθρο 2 του κανονισμού 2252/90. Ο πρώτος από τους προαναφερθέντες κανονισμούς προβλέπει στο άρθρο 2, παράγραφος 1, ότι το καθεστώς κοινοτικής διαμετακόμισης εφαρμόζεται στην κυκλοφορία εμπορευμάτων μεταξύ της Κοινότητας και της ΛΔΓ, και το ίδιο αυτό καθεστώς εφαρμόζεται στα γεωργικά προϊόντα δυνάμει του κανονισμού 2252/90. Όμως, αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, οι διατάξεις των δύο κανονισμών δεν εφαρμόζονται στις συναλλαγές μεταξύ της ΟΔΓ και της ΛΔΓ, αλλά αποκλειστικά και

μόνο στις συναλλαγές μεταξύ της ΛΔΓ, αφενός, και των άλλων κρατών μελών της Κοινότητας, αφετέρου. Αυτό προκύπτει, κατά την άποψη της Γερμανικής Κυβερνήσεως, από το γεγονός ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1795/90, διάταξη στην οποία αναφέρεται επίσης το άρθρο 2 του κανονισμού 2252/90 για τον γεωργικό τομέα, διευκρινίζει ότι, «κατά την έννοια του παρόντος άρθρου, η κυκλοφορία εμπορευμάτων μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας θεωρείται ότι πραγματοποιείται στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους».

Η καθής η προσφυγή παρατηρεί εξάλλου ότι, δεδομένου ότι μετά τη θέση σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1990 του Staatsvertrag δημιουργήθηκε μεταξύ των δύο Γερμανιών μια «οικονομική ένωση στην πράξη», δεν μπορούσε να παραβιαστεί κανένας κανόνας σχετικός με την προσαγωγή εμπορευμάτων στα σύνορα. Όποια και αν ήταν η προέλευση των εμπορευμάτων, κανένα μέτρο προσκομίσεως στο τελωνείο ή τελωνειακού ελέγχου δεν θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε φορτία βουτύρου που βρίσκονταν σε ελεύθερη κυκλοφορία στο έδαφος της ΛΔΓ και εισήχθησαν στο έδαφος της ΟΔΓ τον Αύγουστο 1990.

22. Η Επιτροπή στη συνέχεια εκτιμά ότι η κατάργηση των τελωνειακών ελέγχων στα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών όσον αφορά τα εμπορεύματα που, κατ' εφαρμογή των επικαλουμένων ρυθμίσεων, θα έπρεπε να έχουν υποβληθεί σε εισφορά συνιστά μια ακόμη παραβίαση του κοινοτικού δικαίου. Μέχρι τις 3 Οκτωβρίου 1990, ημερομηνία της επανενώσεως, τα σύνορα μεταξύ της ΟΔΓ και της ΛΔΓ παρέμειναν εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας και η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να μεταβληθεί λόγω της μονομερούς καθιερώσεως, δυνάμει του Staatsvertrag, νομισματικής, οικονομικής και κοινωνικής ενώσεως μεταξύ των δύο Γερμανιών. Ο κανονισμός 2252/90 επιτρέπει διαφορετική λύση μόνον όσον αφορά τα εμπορεύματα που δεν θα μπορούσαν να υποβληθούν σε εισφορά στο μέτρο που εμπίπτουν σε μία από τις τρεις κατηγορίες που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού. Η ΟΔΓ ευθύνεται συνεπώς για την πρόωρη κατάργηση των ελέγχων στα σύνορά της.

Κατά την άποψη της Επιτροπής ο κανονισμός 2252/90 έχει ως σκοπό να εμποδίσει τη δυνατότητα εισαγωγής προϊόντων στην ΟΔΓ, ως κοινοτικό έδαφος, μέσω της ΛΔΓ χωρίς είσπραξη εισφοράς. Η Επιτροπή αναφέρεται σχετικά στη διατύπωση της πέμπτης αιτιολογικής σκέψεως του κανονισμού που προαναφέρθηκε. Η προσφεύγουσα θεωρεί προφανές ότι η διατήρηση των μέτρων τελωνειακού ελέγχου ήταν απαραίτητη για τον έλεγχο τηρήσεως των προϋποθέσεων που επιβάλλει ο κανονισμός για να μπορούν τα εμπορεύματα που προέρχονται από τη ΛΔΓ να τυγχάνουν αναστολής εισπράξεως της εισφοράς. Τα εμπορεύματα που δεν εμπίπτουν στις τρεις κατηγορίες θα όφειλαν πράγματι, κατά την άποψη της Επιτροπής, να υποβάλλονται στις εισφορές που προβλέπει η γενική ρύθμιση, έτσι ώστε τα μέτρα τελωνειακού ελέγχου θα διατηρούσαν όλη τους τη σημασία. Αντίθετα, η πρόωρη κατάργηση κάθε ελέγχου στα σύνορα δημιούργησε ένα κενό στο σύστημα εξωτερικής προστασίας της ενιαίας αγοράς, το οποίο σκόπιμα εκμεταλλεύθηκαν οι ασχολούμενοι

με τις συναλλαγές των εν λόγω εμπορευμάτων όπως αποδεικνύεται από έρευνες που πραγματοποίησε τον Μάρτιο 1992 η υπηρεσία τελωνειακών ελέγχων του Ντύσελντορφ. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή συμπεραίνει ότι η ΟΔΓ, καταργώντας πρόωρα τον τελωνειακό έλεγχο στις συναλλαγές φορτίων βουτύρου μεταξύ των δύο Γερμανιών, παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο, ευνοώντας με τον τρόπο αυτό τη μη είσπραξη των οφειλομένων εισφορών και, συνεπώς, προκάλεσε ζημία στα οικονομικά της Κοινότητας.

23. Η ΟΔΓ απαντά ότι ο σκοπός της τελωνειακής και γεωργικής ενώσεως μεταξύ της Κοινότητας και της ΛΔΓ ήταν ακριβώς η άρση των ελέγχων των εμπορευμάτων κατά τη διάβαση των συνόρων μεταξύ των δύο Γερμανιών. Η καθιέρωση της εν τοις πράγμασι ενώσεως από 1ης Ιουλίου 1990 (και από 1ης Αυγούστου 1990 για τα γεωργικά προϊόντα) δεν προβλεπόταν μόνο στη συμφωνία μεταξύ των δύο Γερμανιών, αλλά απαιτήθηκε επίσης ρητώς από την Επιτροπή κατά τη διάρκεια συσκέψεων μεταξύ της γερμανικής τελωνειακής ρυθμίσεως και των υπαλλήλων της Επιτροπής. Η καθής η προσφυγή παρατηρεί εξάλλου ότι μόνον οι ιδιώτες υπέχουν υποχρεώσεις στο πλαίσιο των τελωνειακών σχέσεων και όχι τα κράτη. Δεν είναι συνεπώς δυνατό να καταλογιστεί τελωνειακή οφειλή σε ένα κράτος επειδή κατάργησε τις διατυπώσεις στα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών. Η κατά τους ισχυρισμούς της Επιτροπής μη σύμφωνη προς τις κοινοτικές υποχρεώσεις συμπεριφορά, που επιρρίπτει η Επιτροπή στην ΟΔΓ, ανάγεται συνεπώς σε διαφορετικό επίπεδο από αυτό που χαρακτηρίζει τις τελωνειακές οφειλές, και συγκεκριμένα στο επίπεδο των εννόμων σχέσεων μεταξύ της Κοινότητας, αφενός, και ενός κράτους μέλους ή της ΛΔΓ, αφετέρου.

Επί της υπάρξεως παραβάσεως

24. Για να εκτιμηθεί το βάσιμο των λόγων που επικαλείται με την προσφυγή της η Επιτροπή, πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί ότι τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζονται τα εν λόγω επιχειρήματα δεν αμφισβητούνται. Τον Αύγουστο 1990 φορτία βουτύρου, που δεν υποβλήθηκαν σε καμία εισφορά δυνάμει των κοινοτικών διατάξεων που διέπουν το καθεστώς των γεωργικών τιμών, εισήχθησαν στο έδαφος της ΟΔΓ. Τα εμπορεύματα αυτά προέρχονταν από το έδαφος της ΛΔΓ, όπου έφθασαν από τις Κάτω Χώρες· στο τελευταίο αυτό κράτος μέλος έτυχαν επιστροφών κατά την εξαγωγή. Η διαφορά μεταξύ των διαδίκων στην παρούσα διαδικασία αφορά το κατά πόσον ήταν ή δεν ήταν σύμφωνη προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη Συνθήκη και τους κοινοτικούς κανονισμούς που αφορούν το εμπόριο γεωργικών προϊόντων με τρίτες χώρες η μη είσπραξη γεωργικών εισφορών από την ΟΔΓ κατά την είσοδο των προερχομένων από τη ΛΔΓ εμπορευμάτων στο έδαφός της. Σ' αυτό προστίθεται — στο μέτρο αυτό πρόκειται κατά την άποψή μου για λόγο ο οποίος, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, εμπεριέχεται στον πρώτο λόγο — η προσβαλλόμενη παραβίαση των κοινοτικών διατάξεων περί τελωνειακού ελέγχου — και συνεπώς του κανονισμού 4151/88 — λόγω της πρόωρης καταργήσεως των τελωνειακών διατυπώσεων. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η εν λόγω κατάργηση διευκόλυνε τη μη είσπραξη των οφειλομένων εισφορών

κατά την εισαγωγή φορτίων βουτύρου στο κοινοτικό έδαφος.

25. Αναγνωρίζοντας ότι οι κρίσιμες κοινοτικές διατάξεις δεν είναι ιδιαίτερα σαφείς, θα πρέπει εξαρχής να πω ότι οι λόγοι που προβάλλει η Επιτροπή φαίνονται βάσιμοι. Οι κρίσιμες κοινοτικές διατάξεις επέβαλαν, κατά τον χρόνο της εισόδου των επίδικων φορτίων βουτύρου στο έδαφος της ΟΔΓ, τη διατήρηση των τελωνειακών ελέγχων στα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών. Πριν από την πραγματική ενσωμάτωση στην ΟΔΓ των πέντε ομοσπόνδων κρατών που αποτελούσαν προηγουμένως τη ΛΔΓ, η οποία πραγματοποιήθηκε με τη θέση σε ισχύ της Συνθήκης Ενώσεως τον Οκτώβριο 1990 [12], η ΛΔΓ έπρεπε να θεωρείται νομικά ως τρίτη χώρα σε σχέση με την Κοινότητα, πράγμα που έχει προφανείς συνέπειες όσον αφορά τους τελωνειακούς ελέγχους των εμπορευμάτων κατά τη διάβαση των συνόρων και, κατά συνέπεια, την εφαρμογή της ρυθμίσεως που αφορά την είσπραξη των γεωργικών εισφορών. Ενδεχόμενες παρεκκλίσεις από το γενικό καθεστώς δεν θα μπορούσαν, προφανώς, να απορρέουν από την εφαρμογή του προαναφερθέντος Staatsvertrag, που καθιερώνει νομισματική, οικονομική και κοινωνική ένωση μεταξύ των δύο Γερμανιών από 1ης Ιουλίου 1990. Πράγματι, τυπικά πρόκειται για συμφωνία που συνήφθη μεταξύ ενός κράτους μέλους και ενός τρίτου κράτους, η οποία δεν μπορεί να δεσμεύει την Κοινότητα στο μέτρο που η Κοινότητα δεν είναι συμβαλλόμενο μέρος. Κατά συνέπεια, η θέση σε ισχύ της συμφωνίας αυτής δεν μπορεί, αυτή καθεαυτή, να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση των κοινοτικών διατάξεων ή δημιουργία νέων υποχρεώσεων εις βάρος της Κοινότητας. Τελικώς, οι σχέσεις μεταξύ της ΛΔΓ και της Κοινότητας συνέχιζαν να διέπονται από τις εφαρμοζόμενες κοινοτικές διατάξεις: εν προκειμένω, από τη γενική ρύθμιση περί εισαγωγής γεωργικών προϊόντων από τρίτες χώρες.

26. Είναι αλήθεια ότι, λαμβανομένου υπόψη του Staatsvertrag [13] και με την προοπτική εξετάσεως του κοινοτικού δικαίου στα πέντε ομόσπονδα κράτη της πρώην ΛΔΓ, η Κοινότητα θέσπισε μια μεταβατική ρύθμιση η οποία, για τα προϊόντα που προέρχονταν από τη ΛΔΓ, απέκλινε εν μέρει από το γενικό τελωνειακό καθεστώς των εμπορευμάτων που προέρχονται από τρίτες χώρες. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 2060/90, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, η είσπραξη των εισφορών καθώς και η εφαρμογή άλλων επιβαρύνσεων και ποσοτικών περιορισμών και μέτρων ισοδύναμου αποτελέσματος που απορρέουν από το κοινό καθεστώς αναστέλλονται για τα γεωργικά προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙ της Συνθήκης ΕΚ. Με τον κανονισμό 2252/90, και παρόλο που διαπίστωσε την πλήρωση των προϋποθέσεων που απαιτούσε το Συμβούλιο, η Επιτροπή περιόρισε στη συνέχεια την αναστολή αυτή μόνο στα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, και συγκεκριμένα σε αυτά που «έχουν παραχθεί εξ ολοκλήρου στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας», σε αυτά που «έχουν εισαχθεί και τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας με την είσπραξη εισφοράς που εφαρμόζεται σε κοινοτικό επίπεδο» και, τέλος, σε αυτά που «έχουν εισαχθεί από την Κοινότητα και τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία

12 – Συνεπώς μόνον από το χρονικό αυτό σημείο, κατ' εφαρμογή των διατάξεων που αφορούν το πεδίο εφαρμογής των Συνθηκών [άρθρο 227 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 299 ΕΕ)· άρθρο 79 της Συνθήκης ΕΚΑΧ· άρθρο 198 της Συνθήκης Ευρατόμ], το κοινοτικό δίκαιο επεκτάθηκε αυτόματα στα νέα εδάφη.

13 – Πράγματι η συμφωνία αναφέρεται στην πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1794/90 και στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2060/90.

στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας χωρίς να έχουν τύχει καμιάς επιστροφής κατά την εξαγωγή από την Κοινότητα».

Στην προκειμένη όμως περίπτωση, η εισαγωγή των φορτίων βουτύρου δεν εμπίπτει σε καμία από τις περιπτώσεις που απαριθμούνται. Παρόλον ότι εισήχθησαν από την Κοινότητα (τις Κάτω Χώρες) και τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία στη ΛΔΓ, τα εμπορεύματα αυτά έτυχαν στις Κάτω Χώρες επιστροφών κατά την εξαγωγή. Επομένως, είναι προφανές ότι δεν εμπίπτουν στα εμπορεύματα στα οποία, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2252/90, μπορεί να εφαρμοστεί η αναστολή της είσπραξης εισφορών.

27. Η καθής η προσφυγή υποστηρίζει όμως ότι οι κανόνες που μόλις ανέφερα δεν εφαρμόζονται erga omnes, αλλά αφορούν αποκλειστικά τις σχέσεις μεταξύ της ΛΔΓ και των άλλων κρατών μελών της Κοινότητας πλην της ΟΔΓ. Με άλλα λόγια, υποστηρίζει ότι, κατά τον χρόνο που τα επίδικα εμπορεύματα διέσχισαν τα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών, η ισχύουσα κοινοτική ρύθμιση δεν επέβαλλε τελωνειακές διατυπώσεις για τα εμπορεύματα που περνούν από το έδαφος της ΛΔΓ στο έδαφος της ΟΔΓ. Κατά την άποψή της, η λύση αυτή προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 2 του κανονισμού 2252/90, σύμφωνα με την οποία «οι διατάξεις των άρθρων 2 έως 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1795/90 εφαρμόζονται στην κυκλοφορία των εμπορευμάτων που αναφέρονται στο άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2060/90, μεταξύ της Κοινότητας και της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας» [14]. Η διάταξη αυτή παραπέμπει στο άρθρο 2 του κανονισμού 1795/90 και συγκεκριμένα στην παράγραφο 3, που ορίζει ότι η κυκλοφορία εμπορευμάτων μεταξύ της ΟΔΓ και της ΛΔΓ θεωρείται ότι πραγματοποιείται στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους.

28. Δεν θεωρώ ορθή την ερμηνεία της εφαρμοζόμενης κοινοτικής ρύθμισης που προτείνει η καθής η προσφυγή. Αντίθετα, φαίνεται λογικό να θεωρηθεί ότι η παραπομπή του άρθρου 2 του κανονισμού 2252/90 στο άρθρο 2 του κανονισμού 1795/90 αφορά στην πράξη μόνον τα εμπορεύματα που εμπίπτουν στις κατηγορίες που απαριθμούνται στο άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, δηλαδή τα εμπορεύματα που δεν υπέκειντο σε εισφορά λόγω της διελεύσεως των συνόρων μεταξύ των δύο Γερμανιών. Το μεταβατικό δηλαδή καθεστώς των συναλλαγών επί γεωργικών και αλιευτικών προϊόντων μεταξύ των δύο Γερμανιών ήταν πιο αυστηρό και περιοριστικό απ' ό,τι το καθεστώς που εφαρμοζόταν στα άλλα προϊόντα δυνάμει του κανονισμού 1795/90. Όπως προκύπτει από το προοίμιο του κανονισμού 2252/90, ο περιορισμός της αναστολής είσπραξης των εισφορών — που δεν συναντάται στο γενικό καθεστώς κυκλοφορίας των προϊόντων μεταξύ ΛΔΓ και Κοινότητας κατά τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου — δικαιολογείται από την ανάγκη «να αποτραπεί η εισαγωγή στην Κοινότητα χωρίς είσπραξη της εισφοράς γεωργικών προϊόντων σε τιμές οι οποίες δεν είναι ανάλογες με τις τιμές που εφαρμόζονται στην Κοινότητα». Από μία προσεκτική θεώρηση συνάγεται ότι πρόκειται ακριβώς γι' αυτό που συνέβη στην προκειμένη περίπτωση, κατά την οποία τα εμπορεύματα που προέρχονταν από την

14 — Πρόκειται, υπενθυμίζω, για τα γεωργικά προϊόντα τα οποία αναφέρονται στο παράρτημα II της Συνθήκης ΕΚ, καθώς και για τα εμπορεύματα τα οποία προκύπτουν από τη μεταποίηση γεωργικών προϊόντων.

Κοινότητα επανεισήχθησαν στην κοινή αγορά ενώ έτυχαν είτε επιστροφής κατά την εξαγωγή ενόψει εισόδου στην αγορά τρίτης χώρας είτε μη εισπράξεως γεωργικών εισφορών κατά τον χρόνο εισόδου στο έδαφος της ΟΔΓ.

Κάθε άλλη συλλογιστική θα οδηγούσε στο να τεθούν το κείμενο του κανονισμού της Επιτροπής δύο διαφορετικά καθεστώτα για τα γεωργικά προϊόντα που εισάγονται από τη ΛΔΓ. Το πρώτο καθεστώς, που θα αφορούσε τις συναλλαγές μεταξύ της ΛΔΓ και των κρατών μελών της Κοινότητας πλην της ΟΔΓ, θα περιελάμβανε, αφενός, την αναστολή είσπραξης των γεωργικών εισφορών και επομένως την εφαρμογή του καθεστώτος της εσωτερικής κοινοτικής διαμετακόμισης υπό ορισμένες προϋποθέσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, και, αφετέρου, την είσπραξη των γεωργικών εισφορών στην περίπτωση ελλείψεως των προϋποθέσεων αυτών. Από το δεύτερο καθεστώς, το οποίο θα εφαρμοζόταν αποκλειστικά στις συναλλαγές ενός κράτους μέλους της Κοινότητας (της ΟΔΓ) και της ΛΔΓ, θα προέκυπτε ότι θα έπρεπε να θεωρείται ότι η κυκλοφορία όλων των εμπορευμάτων, συμπεριλαμβανομένων των γεωργικών προϊόντων, πραγματοποιείται στο έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους. Κατ' αρχάς όμως θεωρώ ότι μια τέτοιου είδους διάκριση θα έπρεπε να προκύπτει σαφώς από το κείμενο του κανονισμού που αφορά τη μεταχείριση των γεωργικών προϊόντων, το οποίο αντίθετα αναφέρεται ρητώς στη κυκλοφορία των προϊόντων μεταξύ της Κοινότητα (στο σύνολό της) και της ΛΔΓ ως αυτονόμου υποκειμένου του διεθνούς δικαίου. Η διάκριση αυτή δεν θα μπορούσε να συνάγεται από μια γενική παραπομπή σε προηγούμενο κανονισμό. Εκτός αυτού πρέπει να παρατηρηθεί ότι από την αποδοχή της ερμηνείας αυτής θα υπήρχε κίνδυνος να καταστεί κενή περιεχομένου η διάταξη του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2252/90, στο μέτρο που όλα τα προϊόντα που περνούν από τη ΛΔΓ στην ΟΔΓ όχι μόνο θα επωφελούνταν από την πλήρη κατάργηση των γεωργικών εισφορών κατά τη διέλευση των συνόρων μεταξύ των δύο Γερμανιών, αλλά θα μπορούσαν στη συνέχεια, μετά την είσοδό τους στο έδαφος της Κοινότητας, να τύχουν του καθεστώτος της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων που ρυθμίζεται στα άρθρα 9 επ. της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 23 επ. ΕΚ).

29. Θεωρώ συνεπώς ότι η παραπομπή στο άρθρο 2 του κανονισμού 1795/90 πρέπει να νοηθεί ως ενσωμάτωση του κανόνα του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2252/90: αφενός, το καθεστώς κοινοτικής διαμετακόμισης για τις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και της ΛΔΓ και, αφετέρου, το νομικό πλάσμα της εξομοιώσεως του εδάφους των δύο Γερμανιών προς το έδαφος ενός μόνον κράτους μέλους (με συνέπεια τον αποκλεισμό, για τις συναλλαγές αυτές, του καθεστώτος εσωτερικής διαμετακόμισης) δεν μπορούν αναγκαστικά να παραπέμπουν παρά μόνο στα προϊόντα για τα οποία εφαρμόζεται αναστολή της είσπραξης των εισφορών κατά την εισαγωγή από τη ΛΔΓ, δηλαδή στα προϊόντα που έχουν παραχθεί εξ ολοκλήρου στη ΛΔΓ, που έχουν εισαχθεί ή τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στη ΛΔΓ με την είσπραξη εισφοράς που εφαρμόζεται σε κοινοτικό επίπεδο ή, τέλος, που έχουν εισαχθεί από την Κοινότητα και τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία στη ΛΔΓ χωρίς να έχουν τύχει καμιάς επιστροφής κατά την εξαγωγή. Τα προϊόντα που δεν αντιστοιχούν στις τρεις κατηγορίες που προανέφερα θα έπρεπε να υποβάλλονται, κατά την είσοδό τους στην Κοινότητα (στο σύνολό της) εξερχόμενα από

τη ΛΔΓ, σε είσπραξη των γεωργικών εισφορών.

30. Δεν είναι κρίσιμος ο ισχυρισμός της καθής η προσφυγή ότι ο κανονισμός 2252/90 δεν περιέχει διάταξη που να αφορά την ακολουθητέα διαδικασία για την εισαγωγή στο τελωνείο των εμπορευμάτων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του. Προς απόκρουση της ενστάσεως αυτής αρκεί η παρατήρηση ότι ο κανονισμός αυτός, θεσπίζοντας την αναστολή είσπραξης των εισφορών, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, και τη μεταφορά γεωργικών προϊόντων από τη ΛΔΓ στην ΟΔΓ, περιορίζεται στην εισαγωγή εξαιρέσεως από τους γενικούς κανόνες που αφορούν την τελωνειακή μεταχείριση των γεωργικών προϊόντων που προέρχονται από τρίτες χώρες. Είναι προφανές ότι, εκτός του πεδίου εφαρμογής της διατάξεως που θεσπίζει την εξαίρεση, οι γενικοί κανόνες εξακολουθούν να ισχύουν.

31. Πρέπει να προστεθεί ότι η ενδεχόμενη επιστροφή των ποσών που χορηγήθηκαν αχρεωστήτως ως επιστροφές κατά την εξαγωγή σε άλλο κράτος μέλος (εν προκειμένω στις Κάτω Χώρες) δεν μπορεί να εξαλείψει την παράβαση, εκ μέρους της ΟΔΓ, των κοινοτικών διατάξεων που αφορούν τις τελωνειακές διατυπώσεις για την εισαγωγή εμπορευμάτων που προέρχονται από τρίτες χώρες. Η καθής η προσφυγή επικαλείται συγκεκριμένα την απόφαση ενός δικαστηρίου των Κάτω Χωρών που θεώρησε νόμιμη την αίτηση της Ολλανδικής Διοικήσεως για επιστροφή του ποσού των επιστροφών που χορηγήθηκαν, αχρεωστήτως, κατά την εξαγωγή.

Προς απόκρουση της ενστάσεως αυτής αρκεί η ακόλουθη παρατήρηση. Είναι αλήθεια ότι, στο σύστημα που θεσπίζει ο κανονισμός 2252/90, η αναστολή είσπραξης των εισφορών εξαρτάται από το γεγονός ότι τα ίδια εμπορεύματα δεν έτυχαν προηγουμένως επιστροφής κατά την εξαγωγή, η ενδεχόμενη όμως επιστροφή, μετά από χρόνια, των επιστροφών που χορηγήθηκαν αχρεωστήτως δεν μπορεί να νομιμοποιήσει εκ των υστέρων τη συμπεριφορά του κράτους μέλους. Η παραβίαση του κοινοτικού δικαίου που επιρρίπτεται στην ΟΔΓ συντελέστηκε πράγματι σε συγκεκριμένη χρονική στιγμή, δηλαδή όταν τα επίδικα εμπορεύματα, αν και δεν εμπίπτουν σε καμία από τις κατηγορίες που αναφέρονται στον κανονισμό 2252/90, εισήχθησαν στο έδαφος της ΟΔΓ χωρίς το κράτος αυτό να μεριμνήσει για την καταβολή των τελωνειακών εισφορών. Η επιστροφή των ποσών που καταβλήθηκαν αχρεωστήτως κατά τον χρόνο εξαγωγής του εμπορεύματος, ως επιστροφές, δεν μπορεί να εξαλείψει την παραβίαση του κοινοτικού δικαίου που διέπραξε η ΟΔΓ εκείνη την εποχή.

Συναφώς πρέπει να προστεθεί — για να δοθεί απάντηση στο επιχείρημα της ΟΔΓ, η οποία υποστηρίζει ότι εφόσον επιστραφεί το ποσό που εισπράχθηκε αχρεωστήτως στις Κάτω Χώρες κατά τον χρόνο της εξαγωγής παύει να υφίσταται οποιαδήποτε ζημία των οικονομικών της Κοινότητας — ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως που διέπεται από το άρθρο 169 της Συνθήκης, όταν το Δικαστήριο διαπιστώσει την παράβαση κοινοτικής υποχρεώσεως, εναπόκειται στο κράτος μέλος να καθορίσει τα μέτρα που πρέπει, συγκεκριμένα, να ληφθούν για την εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου. Στην προκειμένη περίπτωση, η παραβίαση του κοινοτικού δικαίου εκ μέρους της ΟΔΓ επέφερε, αναμφίβολα, ζημία στα οικονομικά της Κοινότητας. Εναπόκειται εντούτοις στο εν λόγω κράτος μέλος να εκτιμήσει αν η ορθή εκτέλεση της απο-

φάσεως του Δικαστηρίου επιβάλλει ή όχι την υποχρέωση να καταβληθεί στην Επιτροπή το ποσό των γεωργικών εισφορών που δεν εισπράχθηκαν κατά τον χρόνο της εισαγωγής των εν λόγω φορτίων βουτύρου από τρίτες χώρες [15]. Η εκτίμηση του κράτους μέλους σχετικά με τα απαραίτητα μέτρα για την εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου μπορεί με τη σειρά της να αποτελέσει αντικείμενο ελέγχου εκ μέρους της Επιτροπής και, ενδεχομένως, αντικείμενο νέας διαδικασίας λόγω παραβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 171 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 228 ΕΚ). Εκτιμώ επομένως ότι δεν είναι έργο του Δικαστηρίου αυτού να αποφασίσει ποιες θα πρέπει να είναι οι συγκεκριμένες συνέπειες της αποφάσεως που διαπιστώνει την παράβαση της ΟΔΓ.

32. Στη συνέχεια φρονώ ότι και ο δεύτερος λόγος προσφυγής της Επιτροπής είναι βάσιμος. Υπενθυμίζω ότι η Επιτροπή κατηγορεί την ΟΔΓ ότι κατάργησε πρόωρα τις τελωνειακές διατυπώσεις για τα εμπορεύματα που υπόκεινται σε εισφορά δυνάμει του κανονισμού 2252/90. Η Γερμανική Κυβέρνηση απαντά ότι η κατάργηση των τελωνειακών διατυπώσεων οφειλόταν στη δημιουργία μιας εν τοις πράγμασι τελωνειακής και γεωργικής ενώσεως μεταξύ των δύο Γερμανιών από 1ης Ιουλίου 1990, κατόπιν της θέσεως σε ισχύ του Staatsvertrag. Αρκεί να παρατηρηθεί σχετικά ότι η μονομερής συμπεριφορά ενός κράτους μέλους σε διεθνές επίπεδο (εν προκειμένω η σύναψη συμφωνίας με τρίτη χώρα, όπως έπρεπε να θεωρείται, μέχρι τις 3 Οκτωβρίου 1990, η ΛΔΓ) δεν μπορεί να δικαιολογήσει την παράβαση κοινοτικής υποχρεώσεως. Δεδομένου ότι οι συναλλαγές επί γεωργικών προϊόντων μεταξύ της ΟΔΓ και της ΛΔΓ ενέπιπταν επίσης στο πεδίο εφαρμογής των ειδικών μέτρων που θεσπίστηκαν διά του κανονισμού 2252/90, συμπεραίνω ότι η ορθή εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού αυτού — και ειδικώς ο έλεγχος ότι τα εμπορεύματα εμπίπτουν στις τρεις κατηγορίες του άρθρου 1, παράγραφος 2, που οδηγούν σε αναστολή καταβολής των εισφορών — απαιτούσε προφανώς τη διατήρηση των μηχανισμών εξωτερικής προστασίας της Κοινότητας που προέβλεπαν οι σχετικοί κανονισμοί. Η ΟΔΓ έπρεπε δηλαδή να μεριμνά, με κατάλληλους τελωνειακούς ελέγχους, ώστε κανένα εμπόρευμα, μη εμπίπτον στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2252/90, να μη μπορεί να εισαχθεί στο κοινοτικό έδαφος απαλλασσόμενο από γεωργικές εισφορές, έστω και στις συναλλαγές μεταξύ των δύο Γερμανιών.

Στερούνται επίσης λυσιτέλειας οι ισχυρισμοί της καθής η προσφυγή, σύμφωνα με τους οποίους η Επιτροπή, με τη συμπεριφορά της, οδήγησε τις γερμανικές αρχές να θεωρήσουν ότι η συμπεριφορά τους, ιδίως η πραγματική κατάργηση των τελωνειακών διατυπώσεων κατά τη διέλευση των εμπορευμάτων από τα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών, ήταν νόμιμη. Όμως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι κατά τη διάρκεια των συσκέψεων που αναφέρει η καθής η προσφυγή κάποιοι υπάλληλοι της Επιτροπής εκφράστηκαν υπέρ της νομιμότητας της συμπεριφοράς των γερμανικών αρχών — πρόκειται όμως για γεγο-

15 — Επισημαίνω ότι ορθά η Επιτροπή δεν ζήτησε από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την ΟΔΓ στην καταβολή των ποσών που δεν εισπράχθηκαν και ζήτησε μόνο να διαπιστωθεί ότι η ΟΔΓ παρέβη τις κοινοτικές υποχρεώσεις. Θεωρώ επομένως ότι κάθε εκτίμηση σχετικά με την ύπαρξη ή όχι, στο σύστημα που καθορίζουν οι προαναφερθέντες κανονισμοί, υποχρεώσεως του κράτους μέλους να προβλέψει το ίδιο την καταβολή, υπέρ της Επιτροπής, των ποσών που θα έπρεπε να είχε καταβάλει ο ιδιώτης κατά τον χρόνο της εισαγωγής των εν λόγω προϊόντων δεν εμπίπτει στο πεδίο της παρούσας διαφοράς.

νότα που δεν έχουν επαρκώς αποδειχθεί και σε κάθε περίπτωση αμφισβητούνται από την προσφεύγουσα — αρκεί να παρατηρηθεί σχετικά ότι, όπως έχει παγίως κριθεί από το Δικαστήριο, «πέραν των περιπτώσεων που της έχουν ρητώς παρασχεθεί αντίστοιχες αρμοδιότητες, η Επιτροπή δεν μπορεί να παρέχει εγγυήσεις ως προς τη συμφωνία συγκεκριμένης συμπεριφοράς με τη Συνθήκη (...). Σε καμία περίπτωση δεν έχει την εξουσία να επιτρέπει συμπεριφορές αντίθετες προς τη Συνθήκη» [16]. Αυτό ισχύει τόσο για τη συμπεριφορά των ιδιωτών όσο και για τη συμπεριφορά των κρατών μελών.

33. Τέλος, θεωρώ ότι οι κανονισμοί που ρύθμιζαν, κατά τη διάρκεια της περιόδου που προηγήθηκε αμέσως πριν την ενσωμάτωση της ΛΔΓ στην ΟΔΓ, τις συναλλαγές επί γεωργικών προϊόντων με τη ΛΔΓ έπρεπε να εφαρμόζονται σε όλα τα κράτη μέλη, συμπεριλαμβανομένης της ΟΔΓ: είναι προφανές ότι κανένα άρθρο των κανονισμών δεν απαλλάσσει την ΟΔΓ από την υποχρέωση εφαρμογής τους. Το γεγονός ότι, όπως υποστηρίζει η ΟΔΓ, δεν υπήρχαν πλέον έλεγχοι στα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών κατά τον χρόνο που έλαβαν χώρα τα πραγματικά περιστατικά στερείται κάθε σημασίας· αντίθετα, αυτή ακριβώς είναι η αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο συμπεριφορά που κατέστησε δυνατή τη μη είσπραξη των οφειλομένων εισφορών για τα εν λόγω εμπορεύματα. Είναι επίσης προφανές ότι η θέση σε ισχύ του Staatsvertrag μεταξύ των δύο Γερμανιών δεν μπορούσε να απαλλάξει την ΟΔΓ από τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει σε κοινοτικό επίπεδο. Μέχρι την πολιτική ενοποίηση της 3ης Οκτωβρίου 1990, τα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών παρέμεναν εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας, έστω και αν ίσχυε γι' αυτά ειδική ρύθμιση. Κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 2252/90, η ΟΔΓ όφειλε να ελέγξει ότι τα προϊόντα που εισήχθησαν στο έδαφός της μέσω της ΛΔΓ πληρούσαν τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για την αναστολή είσπραξης των εισφορών. Όσον αφορά το ολλανδικό βούτυρο, έπρεπε να έχει εισπραχθεί εισφορά στο μέτρο που επρόκειτο για προϊόν που εισήχθη από την Κοινότητα και τέθηκε σε ελεύθερη κυκλοφορία στη ΛΔΓ αφού έτυχε επιστροφής κατά την εξαγωγή. Το γεγονός ότι επεστράφη το ποσό της επιστροφής στη χώρα προελεύσεως δεν επηρεάζει τη διαπίστωση της παραβάσεως της ΟΔΓ: το χρονικό σημείο κατά το οποίο η ΟΔΓ παρέβη τις υποχρεώσεις της είναι εκείνο κατά το οποίο τα προϊόντα διήλθαν τα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών.

Συμφωνώ συνεπώς με την άποψη που υποστηρίζει η Επιτροπή, σύμφωνα με την οποία ήταν ανεπίτρεπτη η κατάργηση κάθε τελωνειακού ελέγχου στα σύνορα μεταξύ των δύο Γερμανιών: η ΟΔΓ παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο καταργώντας πρόωρα τους ελέγχους στα σύνορα που αποτελούσαν ακόμη εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας. Αυτό ισχύει ακόμη και αν ληφθούν υπόψη οι συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1 έως 3 του κανονισμού 1795/90, στον οποίο παραπέμπει το άρθρο 2 του κανονισμού 2252/90. Η ΟΔΓ και η ΛΔΓ θεωρούνται ως ένα μόνον κράτος μέλος μόνο για τους σκοπούς του καθεστώτος κοινοτικής διαμετακόμισης, αποκλειστικά όσον αφορά τη μεταχείριση των εμπορευμάτων που δεν υπόκεινται σε εισφορά κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2252/90.

16 — Αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93, Bosman (Συλλογή 1995, σ. I-4921, σκέψη 136), και της 22ας Απριλίου 1999, C-340/96, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου (Συλλογή 1999, σ. I-2023, σκέψη 31).

Πρόταση

34. Για όλους τους λόγους που προαναφέρθηκαν, πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή της Επιτροπής. Προτείνω επομένως στο Δικαστήριο:

— να αποφανθεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,

α) επιτρέποντας, κατά παράβαση του άρθρου 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2252/90 της Επιτροπής, της 31ης Ιουλίου 1990, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2060/90 του Συμβουλίου σχετικά με τα μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τις συναλλαγές με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας στους τομείς της γεωργίας και της αλιείας, την είσοδο στο έδαφός της εμπορευμάτων προερχομένων από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, τα οποία είχε τύχει σε άλλο κράτος μέλος επιστροφής κατά την εξαγωγή, χωρίς είσπραξη εισφοράς αντίστοιχης προς το επίπεδο της κοινοτικής τιμής και

β) καταργώντας όλες τις τελωνειακές διατυπώσεις στο πλαίσιο των συναλλαγών μεταξύ των δύο Γερμανιών και παραλείποντας να λάβει μέτρα ικανά να εξασφαλίσουν την τήρηση του κανονισμού 2252/90,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ,

— να καταδικάσει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.